

KATEE ROBERT

NEON GODS

ALVILÁGI
SZERELEM

ÚGY VOLT, HOGY Ő CSAK A MÍTOSZOKBAN LÉTEZIK.
DE ATTÓL A PILLANATTÓL FOGVA, HOGY ÁTKELTEM
A SZTÜX FOLYÓN, TELJESEN MEGIGÉZETT...

Az ultramodern Olümposz elitjének üdvöskéje, Perszephoné Dimitriou azt tervezi, hogy megszökik, és új életet kezd valahol máshol, távol az Olümposzt uraló istenek, a Tizenhármak tisztességtelen politikájának világától. Azért döntött így, mert anyja a tudtán kívül Zeusznak ígérte a kezét, aki a csillogó-villogó látszat mögött meghúzódo sötét világ veszélyes, teljhatalmú ura.

Mivel nem marad más választása, Perszephoné a tiltott alsó városba menekül, ahol eladja a lelkét Hádésznek, akit korábban csak egy mitikus hősnek gondolt... A férfi pedig bevezeti egy olyan világba, amelynek létezéséről fogalma sem volt.

Hádész mindig is az árnyékos oldalon élte az életét, és továbbra sem áll szándékában kilépni a fényre. Ám amikor rátalál Perszephonéra, ráeszmél, hogy ezzel lehetősége nyílik az évek óta tervezett bosszú végrehajtására. Ennél több ürügyre nincs is szüksége ahhoz, hogy segítsen a lánynak — aminek persze megkéri az árát. Igen ám, de minden egyes szenvedélyes éjszakával, amelyet együtt töltenek, egyre jobban a szívébe zárja Perszephonét, és úgy dönt, készen áll akár az egész Olümposszal szembeállni csak azért, hogy ne kelljen elválnia tőle...

**Hádész és Perszephoné modern átdolgozása, amely édes,
mint a bűn...**

© Bethany Chamberlin

KATEE ROBERT

kortárs romantikus történetek és romantikus krimik New York Times és USA Today bestsellerszerzője. Az Entertainment Weekly „kimondhatatlanul dögösként” jellemzi az írásait. Könyvei már több mint egymillió példányban keltek el. A Csendes-óceán északnyugati részén él férjével, gyermekeivel, egy macskával, aki azt hiszi magáról, hogy kutya, és két dán doggal, akik azt hiszik, hogy ölebek.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.kateerobert.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Fantasztikusan ötletgazdag megvalósítás.
Vörösen izzik a forró szenvedélytől.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Hádész és Perszephoné kapcsolatának ez a modern, kortárs újraértelmezése sok élményt nyújt a romantika rajongóinak, ha a megszokottnál kissé sötétebb tónusokkal megfestett románcra vágnak.”

LIBRARY JOURNAL

„A köztük lévő kapcsolatnak a pusztá gondolatába is beleborzongok.”

THE NERD DAILY

„Robert a sötét árnyalatú romantikus történetek minden jellemző alkotóelemét beépítette a regénybe: komoly tét, feszes tempójú elbeszélés, vonzó karakterek és perzselő szenvedélyek.”

BRADFORD LITERARY

„Perszephoné és Hádész mítoszának ez a szellemes feldolgozása olyan ínycsiklandó szerelmi történet, amit muszáj elolvasni.”

BOOKLIST

PASSION
VÁLOGATÁS

KATEE ROBERT

NEON GODS

ALVILÁGI
SZERELEM

→ részlet ←

PERSZEPHONÉ

- GYŰLÖLÖM EZEKET A BÁLOKAT!

– Vigyázz, nehogy anya meghallja!

Hátrapillantok Pszichére.

– Te is utálod.

Már nem tartom számon, hányszor vonszolt magával minket anyánk ilyen rendezvényekre az évek során. Mindig a következő nyereményre gondol; azon a sakkbábun tartja a szemét, amellyel lépni készül egy olyan játszmában, amelynek szabályait egyedül ő ismeri. Talán könnyebb lenne elviselnem a helyzetet, ha nem érezném folyton úgy, hogy én vagyok az egyik gyalog a táblán.

Psziché odatoppan mellém, és meglök a vállával.

– Tudtam, hogy itt talállak.

– Ez az egyetlen hely itt, amit még valamennyire képes vagyok elviselni.

Annak ellenére, hogy ez a bizonyos helyiség, azaz a szobrok terme a hübrisz lényegét testesíti meg, viszonylag egyszerű a berendezése – már ha a fényes márványpadlót és az ízléses, szürke falakat egyszerűnek nevezhetjük. A nevét a tizenhárom életnagyságú szoborról kapta, amely itt sorakozik körben: Olümposz uralkodói-

nak, azaz a Tizenhármak mindegyikének van itt egy-egy szoborportréja. Magamban sorra megnevezem őket, miközben tekintetem egyikről a másikra vándorol – Zeus, Poszeidón, Héra, Démétér, Athéné, Árész, Dionüszosz, Hermész, Artemisz, Apollón, Héphaisztosz és Aphrodité –, aztán ismét szembenézek az utolsóval. Ezt a szobrot fekete lepel borítja, amely leomlik egészen a lábáig, a padlóra.

Még így sem lehet összetéveszteni mással: széles váll, a fejét ékesítő hegyes korona a különleges ismertetőjege. A legszívesebben lekapnám róla a leplet, hogy végre láthassam a fizimiskáját. *Hádész.*

Néhány rövid hónap múlva végre kiszabadulok ebből a városból, szabad leszek, és soha nem jövök vissza. Nem lesz több lehetőségem rá, hogy lássam Olümposz rettegett rémének arcát.

– Nem furcsa, hogy sohasem cserélték le?

– Hányszor beszéltünk már erről? – fortyan fel hirtelen Psziché.

– Ne izélj már! Te is tudod, hogy ez így elég fura. Ők a Tizenhármak, de valójában csak tizenketten vannak. Hádész sehol sincsen. És már jó hosszú ideje.

Hádész az alsó város ura. Vagy legalábbis az volt. Ez egy örökletes cím, és mostanra már az egész család kihalt. Az alsó város jelenleg gyakorlatilag Zeus uralma alá tartozik, ahogyan mi, a többiek is, de amennyire tudom, ő maga sohasem lép a folyónak arra a partjára. A Sztüx folyón átkelni ugyanazon okból bonyolult, amiért Olümposzt elhagyni is az; azt mondják, minden lépéssel, amikor ezen az akadálypályán haladsz, úgy érzed, mintha szét akarna robbanni a fejed. Senki sem akar megtapasztalni ilyesmit, ha nem muszáj. Még maga Zeus sem.

Már csak azért sem, mert az alsó városiak, gondolom, nem nyalnák a seggét, mint a felső város összes lakója. Miért vállalna ilyen sok kellemetlenséget, ha semmit sem nyerhet vele? Nem meglepő, hogy Zeusz nagy ívben elkerüli a gázlót, ahogyan mi, többiek is.

– Hádész az egyetlen, aki sohasem időzött itt, a felső városban. Ebből arra következtettek, hogy ő másmilyen lehetett, mint a többiek.

– Nem volt másmilyen – állítja Psziché határozottan. – Könnyű ezt hinni, miután meghalt, és gyakorlatilag nem is létezik ez a titulus. A Tizenhármak azonban mind egyformák, még anyánk is.

Igaza van – tudom, hogy igaza van –, de túlságosan elevenen él bennem ez a fantáziakép. Képtelen vagyok szabadulni tőle. Kinyújtom a kezem, de megállítom a levegőben, még mielőtt megérinthetném a szobor arcát. Csak valamiféle morbid kíváncsiság vonz ehhez az élettelen örökséghez. Ennyit pedig nem ér meg az egész, mert nagy bajba kerülnék, ha engednék a csábításnak, és lekaptam róla a fekete leplet. Leengedem a kezem.

– Mire készül anyánk ma este?

– Fogalmam sincs – sóhajtja Psziché. – Bárcsak itt lenne velünk Kallisztó! Ha más nem is, de ő legalább képes hatni anyánkra.

Három nővérem és én mind megtanultunk a magunk módján alkalmazkodni, amikor anyánk Démétérre lett, mi pedig váratlanul belecsöppentünk abba a csillogó-villogó világba, amely csak a Tizenhármak számára létezik. Olyan hivalkodó és annyira szélsőséges ez a felszín, hogy már-már képes elfeledtetni velünk, hogy velejéig romlott és mérgező. Itt vagy alkalmazkodik az ember, vagy megfullad.

Én kényszerítem magam, hogy eljátsszam a ragyogó és csillogó szépségű lány szerepét, aki mindig szófogadó, így Psziché alakíthatja a maga nyugodt és csendes figuráját, aki kerüli a feltűnést. Eurüdiké belekapaszkodik az élet minden apró örömébe és izgalmába, amit csak talál magának a kétségbeesett keresésben. Kallisztó pedig? Nos, ő olyan elszántan harcol anyánkkal, mintha egy arénában küzdenének. Az ő gerince inkább megtörik, mint hogy meghajoljon, és anyánk éppen ezért fel is menti az ilyen, egyébként kötelező események látogatása alól.

– Jobb is, hogy nincs itt. Ha Zeusz bepróbálkozna Kallisztónál, ő lehet, hogy nekiesne és kibeledné. Akkor aztán kapkodhatnánk a fejünket, mert nagy bajban lenénk.

Egyetlen személy létezik Olümposzban, aki következmények nélkül gyilkolhat: maga Zeusz. A többiektől elvárják, hogy tartsák be, és tartassák be másokkal is a törvényeket. Psziché megrázkódik.

– Nálad máris bepróbálkozott valamivel?

– Nem. – Megrázom a fejem, de továbbra se veszem le a szemem Hádész szobráról.

Nem, Zeusz még egy ujjal sem ért hozzám. Viszont az utóbbi néhány összejövetelem mindig éreztem, hogy követ a tekintetével, bárhová is mentem a bálteremben. Ezért próbáltam kikönyörögni, hogy ma távol maradhassak, de anyám szabályosan magával vonzott ide. Semmi jó nem származhat abból, ha Zeusz felfigyel rám. Mindig ugyanaz a vége a történetnek: a nők összeomlanak, Zeusz meg odébbáll, még csak egy negatív szalagcím sem jelenik meg róla, ami megtépázná a hírnevét. Az egyetlen esettől eltekintve, amikor néhány évvel ezelőtt egyszer vádat emeltek ellene hivatalosan. Olyan nagy cirkusz lett

belőle, hogy az érintett nő eltűnt, még mielőtt bíróság elé került volna az ügye. A legoptimistább forgatókönyv az, hogy a sértettnek sikerült valahogyan elhagynia Olümposzt; a reálisabb pedig az, hogy Zeusz eggyel növelte halálos áldozatainak a számát.

Úgyhogy nem – az a legjobb, ha mindenképpen igyekszem elkerülni őt. Ez pedig lényegesen könnyebb és egyszerűbb lenne, ha anyánk nem tartozna a Tizenhármak közé.

A márványpadlón kopogó lépteket hallok. Hevesebben kezd el verni a szívem, amikor felismerem, hogy ő az. Anya mindig úgy közlekedik, mintha csatába masírozna. Megfordul a fejében, hogy elbújok Hádész letakart szobra mögé, de elvetem az ötletet, még mielőtt anyám megállna a galéria ajtaja előtt. A bujkálással legfeljebb késleltetném az elkerülhetetlent.

– Itt vagy hát.

Ma este sötétzöld ruhát visel, ami a testére simul, és stílusosan illik a földanya szerepköréhez, amelyről úgy találta, ez felel meg a legjobban az imázsának – egy olyan asszonyénak, aki gondoskodik róla, hogy ne éhezzenek a város lakói. Azt szereti, ha az emberek a kedves, mosolygós énjét látják, aki segítőkész kezet nyújt, és nem vesznek tudomást arról, hogy örömmel lekaszabol bárkit, aki megpróbál az útjába állni, és akadályozza céljai elérésében.

Megáll névrokona, Démétér szobra előtt. A szoboralak dús idomú, uszályszerű ruhát visel, amely eggyé olvad a lábai körül nyíló virágokkal. Ugyanolyanok, mint azok, amelyekből a fejét díszítő koszorú készült. És olyan nyugodtan mosolyog, mintha a világmindenség összes titkát ismerné. Rajtakaptam már anyámat, hogy ezt az arckifejezést próbálgatja.

A szája mosolyra húzódik, de a szeme komoly, amikor felénk fordul.

– El kellene vegyülnötök a társaságban.

– Fáj a fejem. – Erre hivatkozva próbáltam kihúzni magam a ma esti forgatagból. – Psziché csak ellenőrizni akarta, hogy jól vagyok-e.

– Mm-hmm. – Anya rázza a fejét. – Ti ketten már-már olyan reménytelen esetnek tűntök, mint a nővéreitek.

Ha tudtam volna, hogy reménytelen esetnek minősülni azt jelenti, hogy kimaradhatok anyánk üzelmeiből, akkor már rég ezt az utat választottam volna. Most már késő irányt változtatni, de a most még csak színlelt fejfájás valóban gyötörni fog, ha arra gondolok, hogy vissza kell mennem a társaságba.

– Ma korán lelépek a bálból. Lehet, hogy migrénné fog erősödni a fejfájásom.

– Biztosan nem fogsz. Szó sem lehet róla! – Kedvesen mondja, mégis acélos a hangja. – Zeusz beszélni akar veled. Az égadta világon semmi okod megvártni őt.

Kapásból fel tudnék sorolni vagy féltucatnyit, de tudom, hogy anya egyet se fog meghallgatni. Mégsem bírom ki, hogy ne tegyek egy próbát.

– Tudod, állítólag mindhárom feleségét megölte.

– Ez még mindig egyszerűbb megoldás, mint egy válás.

Csak pislogok. Őszintén szólva nem tudom, tréfának szánta-e vagy komolyan gondolta.

– Anya...

– Ugyan már, nyugodj meg! Olyan feszült vagy! Higygyétek el nekem, lányok, én tudom a legjobban.

Anya bizonyára a legokosabb személy, akit csak ismerek. Csakhogy az ő céljai nem esnek egybe az enyéim-

mel. Ebből a helyzetből nemigen látok kiutat, úgyhogy szófogadón követem, Psziché mellett lépdelek, miközben elhagyjuk a termet. Egy pillanatra úgy érzem, mintha a Hádész szobor tekintete a hátamra szegeződne. De csak a képzeletem játszik velem. Hádész csak egy halott titulus. És ha nem az volna, akkor is bizonyára igaza lenne a húgomnak, Hádész is csak olyan gonosz és rossz, mint a Tizenhármak többi tagja.

Távoznak tehát a szoborgalériából, végighaladunk a hosszú folyosón, vissza a társasághoz. Olyan ez is, mint minden más itt, a Dodona-toronyban: nagy, eltúlzott és méregdrága. Maga a folyosó legalább kétszer olyan széles, mint feltétlenül szükséges lenne, és mindegyik ajtó, amelyik mellett elhaladunk, legalább egy lábbal magasabb a normálisnál. Sötétvörös függönyök lógnak a mennyezetről a padlóig, és az ajtók két oldalán félrehúzták a szárnyaikat – ez is csak egy extravagáns részlet, amelyre semmi szükség. Olyan érzés, mintha egy palotában sétálgatnánk, nem pedig a felhőkarcolóban, ami a felső város fölé tornyosul. Nem mintha az a veszély fenyegetne, hogy bárki is elfelejtheti: Zeusz egy modern király szerepében tetszeleg. Őszintén meglep, hogy nem olyan koronával a fején járkal, mint amelyet a szobra visel.

A bálterem is hasonló stílusú. Hatalmas és széles terem, amelynek egyik fala csupa ablak. Több üvegajtó is nyílik innen a város felé néző erkélyre.

A torony legfelső szintjén járunk, a kilátás valóban fantasztikus. Innen látni lehet a felső város nagy részét csakúgy, mint a kígyózó fekete szalagszerűséget, ami maga a Sztüx folyó. Na és a túlsó parton? Ott az alsó város terül el. Innen nézve nem sokban különbözik a felső várostól, de ezzel az erővel akár a Holdon is lehetne, mert jóformán ugyanolyan elérhetetlen a számunkra.

Ma estére gondosan bezárták az erkélyajtókat, nehogy valakit megcsapjon a kellemetlenül hideg és jeges téli szél. A város látképe helyett az üvegfelület a bálterem torz látványát tükrözi. Mindenki az alkalomhoz illően öltözött: a márkás női ruhák szivárványához szmokingok, csillagászati árú ékszerek és puccos kiegészítők csillogása társul. Szédítő kaleidoszkóp az egész, ahogy az emberek járnak-kelnek a tömegben, elvegyülnek egymással, és kapcsolatokat építenek. Mintha gyönyörű mérreg csöpögne a pirosra rúzoszott ajkokról. A vidámpark elvarázsolt kastélyának tükörszobája jut róla az eszembe. Minden állítólagos szépségük ellenére a tükörképek közül egyik sem pontosan az, mint aminek látszik.

A többi három falon a Tizenhármak még aktív tizenkét tagjának hatalmas portréi sorakoznak. Olajfestmények, amelyeket hagyományosan készíttetnek Olümposz fennállása óta. Mintha a Tizenhármak valóban azt gondolnák, hogy felérnek nagyságban a régi idők uralkodóihoz. Egyes portréalanyok esetében a festő megengedett némi művészi szabadságot magának. Árészra például cseppet sem hasonlít ez a fiatalabb kiadású változat. Az életkora előrehaladtával változik persze az ember, de Árésznek sohasem volt ilyen szögletes, markáns álla, és ilyen széles válla sem. A művész ráadásul egy gigászi pallossal a kezében örökítette meg, holott pontosan tudom, hogy a valóságban nem a csatatéren, hanem egy arénában vívta ki magának jelenlegi pozícióját. Persze, abból a jelenetből nem lehetett volna kihozni egy ilyen magasztos portrét.

Másfajta karakterre van szükség a pletykálkodáshoz, a társaságban való forgolódáshoz és mások hátba dőféskéhez itt, ahol a saját képmásuk néz le rájuk. Csakhogy a Tizenhármak társasága csupa ilyen szörnyetegből áll.

Anyánk utat vág magának a tömegén át, tökéletes otthonossággal és nyugalommal mozog a többi cápa között. Csaknem tíz éve teljesít már szolgálatot Démétér szerepében. Ő az egyik legújabb tagja a Tizenhármaknak, mégis úgy forgolódik a köreikben, mintha ide született volna, nem pedig az emberek választották volna, ahogy mindig is szokták a Démétéreket.

Kettéválik előtte a tömeg, és érzem, hogy ránk tapadnak a szempárok, amikor követem őt a színpompás forgatagban. A jelenlévők a pávákra emlékeztetnek, és akár nagy távolságokat is megtesznek, hogy részt vehessenek az itteni rendezvényeken, miközben a tekintetük rideg és könyörtelen. Egyetlen igazi barátom sincs ebben a teremben – csak olyan személyek, akik ugródeszkának használták az ismeretségünket ahhoz, hogy mind több hatalomhoz jussanak. Korán megtanult és kemény lecke volt ez nekem.

Most, amikor még ketten félreállnak anyám útjából, megpillantom a helyiségnek azt a sarkát, amelyet jobb lenne elkerülnöm, amíg és amikor csak itt tartózkodom. Itt áll ugyanis az istenekhez illő trónus: valójában egy túlságosan is cifra bútordarab, amely aranyból, ezüstből és rézből készült. A masszív, ívelt lábak a karfákban folytatódnak, a háttámla legyezőként terül szét, és leginkább egy viharfelhőre emlékeztet. Ugyanolyan félelmetes, veszélyes és elektromos töltésű, mint a tulajdonosa, aki mindent elkövet azért, hogy ezt soha senki se felejtse el.

Zeusz.

Olümposzt a Tizenhármak uralják ugyan, de felettük Zeusz uralkodik. Ez is egy örökölt szerepkör, amelyet a szülők a gyermekeiknek adnak tovább örökség gyanánt, a vérvonat pedig visszavezethető egészen a város

alapításáig. A jelenlegi Zeuszunk évtizedek óta foglalja el ezt a pozíciót: azóta, hogy harmincéves korában trónra került.

Mostanra már a hatvanat is betöltötte. Azt hiszem, elég vonzó, mármint azok szemében, akik kedvelik a hatalmas, hordómellű férfiakat, akik féktelenül, hahotázva nevetnek, és deresedik a szakálluk. Engem viszont kiráz tőle a hideg. Valahányszor csak rám néz azzal a vizenyős kék szemével, úgy érzem, mintha állat lennék egy árverésen. Sőt, még annál is kevesebb. Egy mutatós váza vagy esetleg szobor. Egy tárgy, amit birtokolni lehet. Ha egy szép váza eltörik, mi sem egyszerűbb, mint újat venni helyette. Főleg annak, akit Zeusznak hívnak.

Anya lelassítja lépteit, Psziché ezért lemarad néhány lépéssel, és megfogja a kezem. Meg is szorítja, olyan erővel, hogy értsek belőle: szavak nélkül próbál figyelmeztetni, hogy viselkedjek rendesen, miközben anyánk széles mosollyal néz szembe Zeusszal.

– Nézd csak, kit találtam!

Zeusz kinyújtja a kezét, és most már nem tehetek egyebet, mint hogy a tenyerébe helyezem az enyémet, és elviselem, hogy megcsókolja. Épp csak egy pillanatra érinti a bőrömet a szájával, de máris feláll a tarkómon az összes pihés szőrszál. Uralkodnom kell magamon, de a legszívesebben beletörölném a kezemet a ruhámba, miután végre elengedi. Minden ösztönöm azt sikoltja figyelmeztetőn, hogy veszélyben vagyok.

Meg kell vetnem a lábam a padlón, nehogy sarkon forduljak és elfussak. Bár úgyse jutnék messzire. Anya biztosan élém állna, hogy megakadályozza. És ez a csilivili tömeg is egy emberként figyeli a mi kis jelenetünket. Mint a keselyűk, amikor vérszagot sodor feléjük a szél. Ez a társaság semmit sem szeret annyira,

mint a drámát, de ha ujjat húzok Démétérrel és Zeusszal, annak olyan következményei lesznek, amit az ellenségemnek se kívánnék. A legjobb forgatókönyv szerint is magamra haragítom anyámat. A legrosszabb viszont az, hogy címlapra kerülök a pletykalapokban, ami csak még tovább bonyolítja a helyzetemet. Az lesz a legcélravezetőbb, ha kivárom, amíg le tudok lépni innen.

Zeusz mosolya szívélyesebb a kelleténél.

– Perszephoné! Csodásan festesz ma este!

Olyan hevesen ver a szívem, mint egy madaré, amelyik szabadulni szeretne a kalitkából.

– Köszönöm – dűnnyögöm. Le kell higgadnom, úrrá kell lennem az érzéseimen. Zeusz híres arról, hogy élvezi, ha meggyötörhet valakit, aki gyengébb nála. Nem adom meg neki azt az örömet, hogy tudja: félek tőle. Ez az egyetlen dolog, amit elérhetek ebben a helyzetben. És nem fogok lemondani erről az esélyről.

Zeusz közelebb lép hozzám, behatolva a személyes tereembe, és halkabbra fogja a hangját.

– Örülök, hogy végre beszélhetek veled. Már hónapok óta szeretnék. – Mosolyog, de a tekintete komor marad. – És ez elég hosszú idő ahhoz, hogy azt gondoljam, kerülni próbálsz a társaságomat.

– Dehogy.

Nem hátrálhatok előle egyetlen lépést sem, mert anyám ott áll mögöttem... Mindenesetre hosszasan és komolyan fontolgatom ezt a lehetőséget, mielőtt elvetem az ötletet. Anya nem bocsátaná meg, ha jelenetet rendeznék a mindenható Zeusz színe előtt. *Ki kell bírnom! Képes vagyok rá!* Magamra erőltetek egy ragyogó mosolyt, miközben azt a mantrát hajtogatom magamban, amelynek segítségével sikerült átvészelnem a tavalyi évet. *Három hónap.* Mindössze kilencven nap választ el a sza-

badságtól. Kilencven nap múlva már hozzáférhetek a léte-teti alapomhoz, és abból a pénzből finanszírozhatom, hogy eltűnjek Olümposzból. *Túl fogom élni ezt az egészet. Képes vagyok rá!*

Zeusz sugárzó arccal néz rám, csupa meleg őszinteséggel.

– Tudom, hogy ez nem a legszokványosabb megoldás, de ideje megtennem a bejelentést.

Csak pislogok.

– A bejelentést?

– Úgy bizony, Perszephoné. – Anya egészen közel lép hozzám, szinte ölni tudna a tekintetével. – A bejelentést – mondja szájbarágósan, próbál megértetni valamit azzal a csökött eszemmel, csakhogly fogalmam sincs róla, mi folyik itt.

Zeusz ismét megragadja a kezemet, anya pedig a szó szoros értelmében meglök, hogy kövessem Zeust, aki elindult a terem eleje felé. Kétségbeesett pillantást vetek a húgomra. Pszichének ugyanúgy elkerekedett a szeme az értetlenségtől, mint az enyém. Mit jelentsen ez? Mindenki elnémul, amerre csak haladunk. Érzem a tekintetüket, mintha ezer tű fúródna a tarkómba. Egyetlen barátom sincs köztük. Anya erre azt mondaná, én tehetek róla, mert nem kezdtem kiépíteni a kapcsolatokat, hiába figyelmeztetett erre időről időre. Pedig próbálkoztam. De tényleg. Egy hónapba telt, mire felfogtam, hogy a legkegyetlenebb támadásokra éppen a negédes mosolyok és a mézes-mázas szavak képesek. Az első ebédmeghívások után, amikor a pletykalapok szalagcímeiben olvashattam viszont saját kiforgatott szavaimat, feladtam a próbálkozást. Nem leszek hajlandó belemenni a játékba, amelyet az itt tartózkodó viperák űznek. Gyűlölöm a kétszínűséget, a megjátszást, a sikamlós sértéseket és a szavak-

kal, mosolyokkal álcázott tördőféseket. Normális életet szeretnék élni. Csakhogy ez képtelenség egy olyan anya mellett, aki tagja a Tizenhármaknak. Legalábbis itt, Olümposzban biztosan.

Zeusz megtorpan, és magához ragad egy pohár pezsgőt. Az üveg szinte eltűnik hatalmas tenyerében: mintha már az érintése is elég lenne ahhoz, hogy eltörje. Amikor megemeli a poharát, az utolsó hang is elnémul a teremben. Zeusz széles mosollyal pillant végig a jelenlévőkön. Nem nehéz észrevenni, hogy határtalan áhítat övezi – a róla keringő szóbeszéd ellenére. Még a pórusaiból is árad a karizma.

– Barátaim, az utóbbi időben nem voltam teljesen őszinte hozzátok.

– Ez az első alkalom – szólal meg valaki a terem végéből, mire halk nevetés hullámszik végig a jelenlévőkön. Zeusz együtt nevet velük.

– Bár tulajdonképpen azért vagyunk ma itt, hogy szavazzunk a Szabina-völgygel kötött új kereskedelmi megállapodásokról, lenne egy kevésbé fontos bejelentésem is. Régóta keresem már az új Hérát, hogy ismét teljes legyen a létszámunk. És végre megvan a kiválasztottam.

Rám pillant, és ez az egyetlen figyelmeztető jel arra vonatkozóan, hogy mivel fogja folytatni. Kimondja a szavakat, amelyek lángra lobbantják a szabadságról szőtt álmaimat – olyannyira, hogy már azt is látom, amint hamvaikba hálnak.

– Perszephoné Dimitriou, hozzám jössz-e feleségül?

Nem jutok levegőhöz. A jelenlétével kiszippantotta az összes levegőt a teremből. A fények elvakítanak, olyan erősek. Alig állok a lábamon, minden akaraterőmre szükségem van, nehogy összeesek. Mi lesz, ha nem fog menni? Rám rohannak a többiek, mint egy farkasfalka

tagjai? Nem tudhatom. És mivel nem tudom, muszáj állva maradnom. Kinyitom a szám, de egy szó se jön ki rajta. Anya oldalról hozzám simul, arcán ragyogó mosoly, és túlradó örömmel válaszol helyettem.

– Ez csak természetes! Megtiszteltetés számára. – Oldalba bök a könyökével. – Így igaz, ugye?

Nem mondhatok nemet. Ez itt Zeusz, aki minden tekintetben király, csak éppen hivatalosan nem viseli ezt a titulust. Megszerzi, amit akar, és akkor, amikor neki tetszik. Ha itt és most megszegyenyítem őt Olümposz hatalmasságainak jelenlétében, akkor az egész családomat fogja sújtani a bosszúja. Nagyot nyelve mondom ki végül:

– Igen.

Éljenzésben törnek ki, a nagy hangzavartól megszegyendülök. Látom, hogy valaki felvételt készít a telefonjával, ami azt jelenti, kétség sem férhet hozzá, és egy órán belül már felrobban tőle az internet, reggelre pedig leadja az összes hírállomás. Az emberek elindulnak felénk, hogy gratuláljanak – valójában csak Zeusznak, nem nekem –, miközben ő mindvégig vasmarokkal fogja a kezemet. Bámulom az elmosódott arcokat, és közben egyre dagad bennem a gyűlölet hulláma. Ezek az emberek nem törődnek velem. Ezzel persze tisztában vagyok. Azóta tudom, hogy először anyám új pozíciójának köszönhetően bekerültem ebbe az előkelő társaságba. Csakhogy ez egy másik szint.

Mindannyian ismerjük a Zeuszról keringő pletykákat. Kivétel nélkül mindannyian. Már három Hérát – azaz három feleséget – elnyűtt azóta, hogy ő uralja a Tizenhármakat. Legalább három asszony halála szárad a lelkén.

Ha hagyom, hogy ez a férfi gyűrűt húzzon az ujjamra, az olyan, mintha beletörődnék, hogy nyakörvet és pórázt rakjon rám. Sohasem lehetek a magam ura. Mindig csak az ő meghosszabbítása leszek, amíg rám nem un, és akkor koporsóra cseréli a pórázt. Sohasem fogok kiszabadulni Olümposzból. Amíg meg nem hal, és át nem adja a titulását a legidősebb gyermekének, addig biztosan nem. És lehet, hogy ez csak évek múlva következik be. Vagy évtizedek múlva. És ez azzal a felháborító feltételezéssel jár, hogy túl fogom élni őt, és a többi Hérával ellentétben nem végzem a föld alatt.

Őszintén bevallom, nem tesz boldoggá, hogy ezek a kilátásaim.

PERSZEPHONÉ

A BÁL NAGYBAN ZAJLIK KÖRÜLÖTTEM, DE KÉPTELEN vagyok bármire is koncentrálni. Elmosódott arcok, öszszeolvadó színek kavarnak, bókok áradnak felém, de csak zúgást hallok a fülemben. Sikoltás készül kiszakadni a mellkasomból, a veszteség hangja, amely elviselhetetlen a testem számára, mégsem engedhetem meg, hogy kiadjam magamból. Ha most sikoltozni kezdek, nem fogom tudni abbahagyni, ebben biztos vagyok. Érzéketlenül dermedt szájjal kortyolgom a pezsgőt, a szabad kezem olyan erősen remeg, hogy a folyadék ki-kilocsban a pohárból. Mintha varázsütésre történne, ott terem előttem Psziché, és bár pókerarcot visel, a tekintete úgy lövell anyáék és Zeusz felé, mintha lézer lenne.

– Perszephoné, ki kell mennem a mosdóba. Elkísérenél?

– Persze.

Alig hallom a saját hangomat.

Szinte ki kell tépnem az ujjaimat Zeusz kezéből, és már képtelen vagyok szabadulni a gondolatától, hogy ezek a húsos ujjak hamarosan a testemen fognak baráncolni. Az istenekre... mindjárt elokádom magam!

Psziché sietve furakodik velem kifelé a bálteremből, érzéken dús idomú testével mint élő pajzzsal védelmez engem, úgy kerülgeti a gratulálókat, mintha a személyi testőröm lenne. A folyosón sem érzem jobban magam. Mintha összezárulnának körülöttem a falak. Minden tenyérynyi helyen látom Zeusz keze nyomát. Ha feleségül megyek hozzá, akkor én is magamon fogom viselni.

– Nem kapok levegőt! – mondom fuldokolva.

– Ne állj meg!

Psziché magával húz, magunk mögött hagyjuk a mosdót, befordulunk a sarkon, és máris a liftnél vagyunk. Miután becsukódik mögöttünk az ajtó, még elviselhetlenebb a klausztofóbiám. Csapdában érzem magam a tükörrel borított fürkében, ahol mást se látok, mint a tükörképemet. Aránytalanul nagy a szemem az arcomhoz képest, sápadt bőrömből teljesen kifutott a vér. Megállíthatatlanul remegek.

– Mindjárt rosszul leszek.

– Már majdnem ott vagyunk.

A szó szoros értelmében kivonszol a liftből, abban a pillanatban, hogy kinyílik az ajtó. Egy újabb széles márványfolyosón folytatjuk utunkat, egy oldalajtó felé. Kilopakodunk a féltucatnyi udvar egyikébe, amelyek körülölelik az épületet. Ez egy tenyérynyi, gondosan ápolt kert a kifejezetten városi környezetben. Most szunnyad a porhó alatt, amely akkor kezdett hullani, amíg az épületben tartózkodtunk. Belém hasít a hideg, akár egy penge. Tulajdonképpen örülök ennek a fájdalomnak. Minden jobb annál, mint akár csak még egy percig odafent lenni a bálteremben.

A Dodona-torony Olümposz belvárosának a szíve, egyike azon ritka épületeknek, amit közösen birtokolnak a Tizenhármak, nem pedig egyénileg, bár minden-

ki tudja, hogy a gyakorlatban Zeusz tulajdona minden lényeges szempontból. Egy monumentális felhőkarcoló, amelyet varázslatos helynek gondoltam régebben, amikor még túl fiatal voltam ahhoz, hogy tudjam, mi az igazság. Psziché egy kőpadhoz vezet.

– Mi lenne, ha leülnél és mélyen előrehajolnál a terved között?

– Nem segítene.

Továbbra is forog velem a világ.

Nem bírom ki... Nem tudom. Nem tudom, mit kellene tennem. Mindig is láttam magam előtt az utat, amely kígyózva halad átívelve az éveken a végső célom felé. Mindig is kristálytisztá volt ez a kép. Megszerzem a mesterdiplomámat itt, Olümposzban, a kompromisszum jegyében, amelyet anyámmal kötöttem. Kivárom, amíg betöltöm a huszonötödik életévemet, és hozzájutok a letéti alapomhoz. Ezzel a pénzzel megváltom a szabadságomat, és végleg itt hagyom Olümposzt. Nem könnyű leküzdeni az akadályokat, amelyek elválasztanak minket a világ többi részétől, de nem is lehetetlen. Már ha segítséget kapsz ehhez a megfelelő emberektől. A pénzem lesz a garancia erre. És aztán szabad leszek. Elköltözhetek Kaliforniába, hogy megszerezsem a PhD-t a Berkeley Egyetemen. Új város, új élet, újrakezdés tiszta lappal. Most viszont semmit sem látok.

– Nem hiszem el, hogy anyánk ezt művelte veled! – Psziché járkálni kezd fel és alá, mozdulatai kurták és dühösek, sötét haja minden egyes lépéssel úgy lobog körülötte, mint anyánk tincsei szoktak. – Kallisztó ki fogja nyírni ezért. Tudta, hogy egyetlen porcikád se kívánja, hogy így legyen. És mégis rád kényszerítette az akaratát.

– Psziché... – Perzsel a torkom, és elszorul, de ennél is erősebb szorítást érzek a mellkasomban. Mintha fel-

nyársaltak volna, és ez csak most jutna el a tudatomig. – Kinyírta az utolsó feleségét. Az utolsó három feleségét.

– Ezt nem tudhatod biztosan. – Automatikusan válaszol, de nem néz egyenesen a szemembe.

– Akkor is... Anya tudta, hogy mindenki képesnek tartja erre, és ez sem tartotta vissza. – Átölelem magam, de hiába, nem csillapodik a remegésem. – Azért adott el neki, hogy bebetonozza a hatalmát. Pedig már így is tagja a Tizenhármaknak. Miért nem éri be ennyivel?

Psziché odatelepedik mellém a padra.

– Majd megtaláljuk a kiutat. Csak időre van szükségünk.

– Zeusz nem fog időt hagyni nekem – mondom szenvtelenül. – Keresztülviszi az esküvőt, ugyanúgy, ahogyan a lánykérést is.

Vajon mennyi időm lehet még? Egy hét? Egy hónap?

– Beszelnünk kellene Kallisztóval.

– Nem! – Szinte kiáltva tiltakozom, aztán észbe kapok, és visszafogom a hangomat. – Ha most elmondod neki, azonnal idesiet, és jelenetet csinál.

Ha Kallisztón múlik, akkor üvöltözni fog anyánkkal... de az is lehet, hogy lekapja az egyik túsarkú cipőjét, és azzal esik neki Zeusz torkának. Így is, úgy is lennének következményei, és nem szeretném a nővéremre hárítani azt a terhet, hogy védjen meg.

Nekem kell megtalálnom a megoldást.

Valamilyen úton-módon.

– Talán nem is rossz ötlet jelenetet rendezni ezen a ponton.

Akármilyen aranyos is Psziché, ebből tudom, hogy még mindig nem érti. Démétér lányai lévén két választásunk van: vagy az olümposzi szabályok szerint játszunk, vagy végleg magunk mögött hagyjuk a várost. Ennyi.

Nem lehet szembeszegülni a rendszerrel úgy, hogy ne kellene nagy árat fizetnünk ezért. A következmények pedig igen súlyosak. Ha egyikünk kilép a sorból, a megtorlás mindenkit érint majd, akinek csak köze van hozzánk. Még az sem menthet meg minket ettől, hogy anyánk a Tizenhármak egyike.

Feleségül kellene mennem Zeuszhoz. Ezzel biztosíthatnám, hogy ne essen bántódása a testvéreimnek. Már amennyire ez garantálható ebben a viperafészekben. Tudom, hogy ez lenne a helyes döntés, még akkor is, ha a gondolatától is rosszul vagyok.

Mintegy végszóra, felfordul a gyomrom, és alig jutok el a legközelebbi bokorhoz, máris öklendezni kezdek. Csak homályosan jut el a tudatomig, hogy Psziché kismítja a hajamat az arcomból, és körkörös mozdulatokkal masszírozni kezdi a hátamat. Meg kellene tennem... de nem visz rá a lélek.

– Képtelen vagyok rá.

Most, hogy kimondtam, egyszerre visszatér belém az élet. Megtörlöm a szám, és próbálok felállni.

– Megfeledeztünk valamiről. Anya semmiképp se kényszeríthet házasságra egy férfival, aki bánthat téged. Anyánk becsvágyó ugyan, de szeret minket. Nem tenne ki ilyen veszélynek.

Volt idő, amikor én is így gondoltam. A ma este történtek után viszont már nem tudom, mit higgyek.

– Képtelen vagyok megtenni – ismétlem meg. – Nem fogok hozzámenni.

Psziché beletúr kis erszényébe, és kihalsz belőle egy rágógumit. Amikor fintort vágok rá, megvonja a vállát.

– Nehogy a hányinger elvonja a figyelmedet a lényegről, amikor az egész életedet megváltoztató szándéknyilatkozatot teszel.

Elfogadom tőle. A mentolos íz valóban segít valamicskét.

– Képtelen vagyok megtenni – hajtogatom.

– Igen, már említetted.

Nem kezdi fejtegetni, hogy ebből a kilátástalan helyzetből mennyire lehetetlen lesz kijutni. És nem sorolja fel az összes okot sem, hogy miért nem fogom az ellenállást választani. Én csak egy hajadon vagyok, szemben minden hatalommal és befolyással, amelyet az olümposziak bevethetnek. Az sem megoldás, hogy lelépek. Térdre fognak kényszeríteni, mielőtt elengednének. A városból való kijutáshoz eddig is minden erőforrásomra szükségem lett volna. Hát még így, hogy Zeusz igényt tart rám! Nem tudom, egyáltalán lehetséges-e. Psziché megfogja a kezem.

– Mit fogsz tenni?

Úrrá lesz rajtam a pánik. Felébred bennem a gyanú, hogy ha visszasétálok az épületbe, soha többé nem fogok kijutni onnan. Bármennyire is paranoiásnak tűnik, furcsállottam anya titkolózó viselkedését az utóbbi napokban, és lám, mi sült ki belőle! Nem, nem engedhetem meg magamnak, hogy ne vegyem figyelembe, mit súgnak az ösztöneim. Már nem tehetem meg. Vagy talán a félelem miatt ilyen csapongók a gondolataim. Nem tudom, és nem is érdekel. Egyszerűen csak tudom, hogy semmi féleléképp nem térhetek vissza oda.

– Lehoznád a táskámat? – A telefonommal együtt fent hagytam az emeleten. – És megmondanád Anyának, hogy nem érzem jól magam, ezért hazamentem?

Psziché bólint.

– Persze, bármit, amire szükséged van.

Miután elindul, tíz másodpercbe telik, mire megértem, hogy a hazamenetel egyik problémára sem jelent megoldást. Anya egyszerűen eljön értem, és ha kell, meg-

kötözve is, de visszavonszol újdonsült vőlegényemhez. Megdörgölöm az arcomat.

Nem mehetek haza, de itt sem maradhatok. Képtelen vagyok gondolkodni.

Talpra állok, és az udvar kijárata felé fordulok. Meg kellene várnom, amíg Psziché visszajön, és hagynom kellene, hogy rábeszéljen valamire, amitől megnyugszom, vagy legalább nyugodtnak látszom majd. Ő legalább annyira csavaros észjárású, mint anya; elő fog rukkolni valami megoldással, ha van elég ideje rá. De ha hagyom, hogy közreműködjön, az azzal a kockázattal jár, hogy Zeusz őt is megbünteti majd, nemcsak engem, amint rájön, hogy egyáltalán nem szeretném a gyűrűjét az ujjamon. Ha van esély rá, hogy megkíméljem a testvéreimet a tetteim következményeitől, akkor mindent megteszek azért. Anyámnak és Zeusznak nem lesz oka megbüntetni őket, ha nem voltak a segítőttem abban, hogy kijátsszam ezt a kézfogót.

Ki kell jutnom ebből a slamasztikából, mégpedig segítség nélkül. Most.

Teszek egy lépést, aztán még egyet. Kis híján megállok, amikor odaérek az utcára vezető vastag boltívhez. Már majdnem legyőz az egyre erősödő félelem, és visszafordulok, hogy a nyakörvbe hajtsam a fejem, amelyet Zeusz és anyám oly lelkesen akar rám csatolni.

Nem!

Ez az árva szó úgy hangzik, mint egy csatakiáltás. Nekilendülök, és kilépek a járdára. Szaporán szedem a lábam, és ösztönösen dél felé fordulok. Távolodom anyám otthonától. És a Dodona-toronytól, és az ott tartózkodó ragadozóktól. Ha sikerül messzebb kerülnöm tőlük, akkor képes vagyok gondolkodni. Erre van szükségem. Ha sikerül rendeznem a gondolataimat, akkor

előrukkolhatok egy tervvel, és megtalálhatom a kiutat ebből a káoszból.

Felerősödik a szél, ahogy gyalogolok, és úgy átfúj vékony ruhám anyagán, mintha nem is létezne. Gyorsítok a lépteimen, a sarkam kopog a járdán, és ez anyámra emlékeztet. Róla pedig az jut eszembe, hogy mit művelt velem.

Nem érdekel, hogy Pszichének valószínűleg igaza van, és anyának biztosan akad egy terv a tarsolyában, ami nem arról szól, hogy önként menjek a vágóhídra. Csakhogy nem érdekel, mik a tervei. Nem beszélt nekem ezekről, nem adta meg az ártatlanság vélelmét; egyszerűen beáldozott, mint egy gyalogot a sakktáblán, hogy közelebb férkőzzön a királyhoz. A rosszullét környékez ettől.

Olümposz belvárosának magas épületei némileg útját állják a szélnek, de valahányszor át akarok menni az utcán, észak felől megrohamoz, és csapkodja a ruhámat a bokám körül. Különösen jeges az öböl felől érkező, olyan hideg, hogy fáj tőle belül az orrom. Ki kellene térnem az elemek támadása elől, de elviselhetetlen a gondolat, hogy megforduljak, és visszamenjek a Dodona-toronyba. Akkor már inkább megfagyok.

Rekedten felnevetek erre az abszurd gondolatra. Igen, azzal megmutatnám nekik! Ha lefagy néhány láb- és kézujjam, az biztosan nagyobb fájdalmat okoz anyámnak és Zeusznak, mint nekem. Nem tudom, hogy a pánik vagy a hideg miatt, de úgy érzem, mintha megbolondultam volna.

Olümposz belvárosa ugyanolyan elegáns, mint Zeusz tornya. Az összes kirakat és homlokzat egységes stílusú, elegáns és minimalista. Fém, üveg és kő. Szép látvány, de lélek nélküli. Csak a cég nevével ellátott, ízléses, függő-

leges táblák jelzik, hogy miféle vállalkozások működnek a különféle üvegajtók mögött. A város központjától távolodva egyre jellemzőbb az egyéni stílus és ízlés megjelenése a házakon, de itt, a Dodona-torony közvetlen közelében még minden Zeusz irányításáról árulkodik.

Ha összeházasodunk, vajon a ruháimat is ő fogja megrendelni, hogy maximálisan megfeleljenek az ízlésének? És felügyeli a fodrászomat, hogy neki tetsző frizurát készítsen nekem? Árgus szemmel figyelni fogja minden egyes lépésemet, ellenőrzi, mit mondok, mit gondolok? Kiráz a hideg a gondolattól.

Csak három utcasarokkal odébb jut el a tudatomig, hogy a saját lépteim zaján kívül másokét is hallom. Amikor hátranézek, két férfit látok néhány háztömbbel mögöttem. Megszaporázom a lépteimet, mire könnyedén követik a példámat. Nem úgy tűnik, mintha utol akarnának érni, mégis képtelen vagyok szabadulni az érzéstől, hogy vadásznak rám.

Későre jár, a belvárosban egyetlen üzlet vagy bolt sincs nyitva már. Néhány sarokkal odébb zenét hallok. Biztosan nyitva egy bár. Ott talán lerázhatom az üldözőimet. És közben legalább megmelegedhetek.

A következő sarokhoz érve balra fordulok, követem a hang irányát. Amikor ismét hátrapillantok, már csak egy férfit látok. Hová tűnhetett a másik?

Néhány másodperc múlva már tudom is a választ. A férfi feltűnik tőlem balra a következő keresztutcában. Nem adja jelét, hogy megpróbálná elállni az utamat, de az ösztöneim azt súgják, hogy a lehető legnagyobb távolságot tartsam tőle. Jobbra fordulok, ismét dél felé veszem az irányt.

Minél távolabb járok a belvárostól, annál kevésbé felelnek meg az épületek a tökéletesség imázsának. Már

szemetet is látni errefelé az utcákon. Számos üzlet ablakát rács védi. A koszos ajtókra itt-ott táblát ragasztottak „Árverés alatt” felirattal. Zeuszt csak az érdekli, ami szem előtt van, és a jelek szerint nem lát el idáig.

Talán a hideg miatt ilyen összefüggéstelenek a gondolataim, de csak jóval később döbbenek rá, hogy a két férfi a Sztüx folyó felé próbál terelni. Zsigeri félelem lesz úrrá rajtam. Ha sarokba szorítanak a part mentén, akkor csapdába csaltak: már nem nyerhetek egérutat. Mindössze három híd ível át a felső városból a túlpartra, az alsó város felé. Csakhogy senki sem használja ezeket – az utolsó Hádész halála óta. A folyón átkelni pedig tilos. Ha hitelt adhatok a legendának, ezért iszonyú árat kell fizetni.

És ez a lehetőség is csak akkor áll fenn, ha egyáltalán eljutok a hídig.

A félelem szárnyakat ad. Próbálok nem idegeskedni amiatt, hogy fáj a lábam ebben a nevetségesen kényelmetlen cipőben. Jóformán a hideget se érzem. Meg kell találnom a módját, hogy kijátsszam az üldözőimet. Találnom kell olyan embereket, akik a segítségemre lesznek.

A francba, hogy a telefonom sincs nálam! Nem lett volna szabad hagynom, hogy az érzéseim irányítsanak. Bárcsak megvártam volna Pszichét, amíg lehozza a telefonomat! Ez akkor meg se történhetett volna... Vagy mégis? Megszűnik számomra az idő jelentése. A másodperceket a lélegzetvételeimmel mérem, amelyek valójában zihálásként szakadnak ki a mellkasomból. Képtelen vagyok gondolkodni, és nem állhatok meg, már-már futólépésben haladok tovább. Az istenekre, mennyire fáj már a lábam!

Először nem is hallom a száguldó folyó zúgását a saját zihálásom miatt. De akkor is itt van előttem, fekete

szalagként kígyózva. Még nyáron is túl széles és túl gyors ahhoz, hogy biztonsággal átúszhassam. Most, télvíz idején pedig felérne egy halálos ítélettel ez a próbálkozás.

Megpördülök a tengelyem körül a férfiakat keresve. Nem tudom kivenni az arcukat az árnyékban. Ekkor döbbenek rá, milyen csöndes az éjszaka körülöttem. A még nyitva tartó, távoli bár zajai már alig érnek el ide.

Senki sem fog a segítségemre sietni, hogy megmentsem.

Eleve egy lélek sem tud arról, hogy itt vagyok.

A jobb oldali férfi, aki a magasabbik a kettő közül, elneveti magát. A testem olyan remegéssel küzd, amelynek semmi köze a hideghez.

– Zeusz szeretne váltani veled pár szót.

Zeusz.

Hogy gondolhattam, hogy ennél tovább már nem fajulhat a helyzet? Én bolond. Ezek a fickók nem véletlenül követnek engem, mint két ragadozó. Azért uszították rám őket, akár a kopókat, hogy vigyenek vissza hozzá. Mintha egy szőkevény mezei nyúl lennék. Nem gondolhattam komolyan, hogy Zeusz tétlenül fogja tűrni, hogy elmeneküljek, ugye? Ezek szerint mégis, mert a sokk most már teljesen lebénítja az agyamat. Még annyira se tudok gondolkodni, mint eddig. Ha most megállok, elkapnak, és visszavisznek a vőlegényemhez. Ketrebe fog zárni. Kétség sem férhet hozzá, hogy nem lesz több esélyem megszökni.

Nem gondolkodom. Nem tervezetek.

Lerúgom a cipőmet, és lélekszakadva futok az életemért. Hallom, hogy szitkozódnak mögöttem, aztán döngő léptekkel futásnak erednek. Túl közel vannak. A folyó kanyarulatánál járunk, követem a part vonalát. Azt sem tudom, merre visz a lábam. Csak el innen. Si-

kerülnie kell. Nem érdekel, hogyan. Ha kell, belevetem magam a jéghideg folyóba, csak hogy megmeneküljek Zeusz karmaiból. Minden jobb annál, mint a felső várost uraló szörnyeteg feleségének lenni.

Már ott magasodik előttem a Ciprus híd. Ez az ősi kőépítmény masszív pillérekben nyugszik, amelyek szélesebbek, mint én vagyok, és kétszer olyan magasak. A látványa azt az érzést kelti bennem, hogy ha átjutok rajta, magam mögött hagyom ezt a világot.

– Állj meg!

Nem törődöm a figyelmeztetéssel, nekivágok. Fáj, a pokolba is, mindenem fáj! Annyira csíp a bőröm, mint ha a nyers húsig lehorzsolta volna rólam egy láthatatlan akadály, és mintha üvegszilánkokon futottam volna eddig, annyira fáj a lábam. Nem törődöm vele. Most semmiképp sem állhatok meg. Túl közel vannak hozzám. Szinte észre sem veszem, hogy köd vesz körül. A folyó felől érkezik, több hullámban.

A híd felénél járhatok, amikor megpillantok egy férfit, aki a túlsó parton áll. Fekete kabátba burkolózik, keze a zsebében, a köd úgy gomolyog a lába körül, mint ha egy kiskutya dörgölőzne a gazdájához. Ez egy irracionális gondolat, ami csak még inkább megerősíti, hogy nem vagyok jól. Nem jól? Az nem kifejezés!

– Segítség!

Fogalmam sincs róla, ki ez az idegen, de biztosan jobb ember azoknál, akik üldöznek.

– Segíts, kérek!

Nem mozdul. Már csak botorkálni tudok, a testem alig akar engedelmeskedni a hideg és a félelem miatt. Különös, hasogató fájdalmat érzek, miközben átkelek a hídon. Bicegek és bukdácsolok, kis híján térdre zuha-

nok, amikor találkozik a tekintetem az idegenével. Könyörgök.

Lenéz rám, továbbra is mozdulatlan, akár egy fekete lepelbe öltöztetett szobor. Egy örökkévalóságnak tűnik a mozdulatlansága. Aztán mintha megszületett volna benne az elhatározás: egyik kezét felemeli, és tenyerével felém fordítva kinyújtja. Biztatóan int, hogy tegyem meg a távolságot, ami még elválaszt a parttól. Végre elég közel jutok ahhoz, hogy lássam sötét haját és szakállát, elképzeljem sötét tekintetének intenzitását, miközben az eddig különös feszültségtől vibráló levegő most mintha nyugalommal ölelne körül. Sikerül fájdalommentesen megtennem az utolsó lépéseket a túloldalig.

– Gyere! – mondja egyszerűen a férfi.

A pánik közepette az agyam azt kiáltja, végzetes hibát követek el ezzel. Nem érdekel. Utolsó csepp erőmet is összeszedve futok tovább felé. Nem tudom, ki ez az idegen férfi, de bárki legyen is, csak jobb lehet Zeusznál.

Mindegy, milyen árat kell fizetnem ezért.